

τωρ ἔσκυψεν ἡμερονύκτια ὁλόκληρα ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ παρὰ ὄζουσιν λυχνίαν ἠγωνίσθη νὰ γράψῃ τὸν λόγον του, φράσιν πρὸς φράσιν καὶ περίοδον πρὸς περίοδον καὶ ἔπειτα τὸν ἀπεστήθησεν οὕτω νεκρὸν καὶ σεσηπότα, μεταξύ διορθώσεων καὶ σβυσιμάτων πηγάζοντα θολὸν καὶ βαρὺν, ὅχι δὲ ζωντανὸν καὶ κρυσταλλένιον, ὡς τὸν λόγον τῶν φυσικῶν ρητόρων, ἀρμόζει νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ προγράμματος τοῦ κ. Φρεαρίτου ὅτι: Εἶναι γραμμένο ὑπὸ τὸ φῶς κανδήλας. Διὰ τοῦτο σκεπασμένο μὲ σύννεφα ἀοριστολογίας καὶ ὅπως ἐλέγομεν χθὲς μετεωρολεσχίας. Ἄν ἀφαιρέσθαι τοὺς κοινούς τύπους, οὓς ἐπαναληφθέντας πολλάκις, ἀηδιάσαμεν πλέον ἂν κούωμεν, δὲν μένουν παρὰ αἱ συνήθεις ἀπαγγελίας περὶ χρεῶν τοῦ δήμου, καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, δημοτικῶν σχολείων καὶ ἀφαιρίαστος διοικήσεως.

Οὕτε ἦτο δυνατόν νὰ σκέπτηται ἄλλως ὁ κ. Φρεαρίτης, γηράσας εἰς θεωρητικὰς μελέτας καὶ μὴ ἔχων φυσικὸν τάλαντον νοὸς προωρισμένου εἰς τὸ πολιτεύεσθαι καὶ κυβερνᾶν, εἴτε ἐν τῇ δράσει, εἴτε ἐν ταῖς ιδέαις. Ἀνήκει εἰς τὴν παλαιὰν σχολὴν, τὴν ὁποίαν δικαιοῦμεθα νὰ ὀνομάσωμεν σχολὴν φρασολογικὴν. Ἡ διὰ λέξεων καὶ λεξιδίων ἀνάστασις τοῦ Γένους—ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς αὐτῆς. Ὅλη ἡ βύζαντινὴ κενότης καὶ μεγαλουργία εἶναι τὸ σύνθημά της. Τῆς λείπουν ιδέαι ἐφαρμοσίμου, καὶ πᾶσα μὴ ἐφαρμόσιμος ιδέα εἶναι χίμαιρα· βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ· ἄλλως τε ὁ κ. Φρεαρίτης προσκαλὼν ἡμᾶς νὰ ἐλέγξωμεν τὸν παρελθόντα δημόσιον βίον του, προσκαλεῖ τοὺς οἰνοπώλας καὶ τοὺς λαχανοπώλας καὶ τοὺς σκυτοτόμους καὶ τοὺς σιδηρουργοὺς καὶ τοὺς κρεοπώλας καὶ τοὺς λιθοδόους νὰ ἐξελέγξουν τὰ τετράδια τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ ἡ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ ἐν φυλλᾷ διον περὶ Δημοσίας Βιβλιοθήκης, ἂν πρέπει νὰ δένωνται κατὰ σχῆμα ἢ κατ' εἶδος, καθὼς καὶ μίαν πτέρυγα τοῦ πανεπιστημίου ἂν ἐκτίσθῃ, ἐχρωματίσθῃ καὶ διεκοσμηθῇ καλῶς ἢ μὴ. Πιστεύομεν ὅτι ὅσῃν δὴποτε μεγάλην ιδέαν καὶ ἂν ἔχῃ περὶ τῶν συνδημοτῶν αὐτοῦ, ψυχρότερα σκεπτόμενος, δὲν θὰ ἐπιμείνῃ φρονῶν ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κάμωμεν τοιαύτας ἐρεῦνας, αἵτινες δύνανται νὰ τιμῶσι—καὶ τιμῶσι βεβαίως—τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ βίον, ἀλλ' οὐδεμίαν ψῆφον δύνανται δυστυχῶς ν' ἀποσπάσωσι ὑπὲρ τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος.

* *

Πόσον ἀντίθετο τὸ πρόγραμμα ἑτέρου ὑποψηφίου, τοῦ **Μ. Μελά**! Πόσον ἐπιτήδειον καὶ ὀλιγόλογον καὶ περιεκτικὸν καὶ δελεαστικὸν ἀκόμη! Εἶδεν ὅτι τὸ διάβημά τοῦ κ. Φρεαρίτου νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν πολιτικῆς μερίδος παρήγαγε δυσμενεστάτην ἐντύπωσιν· ἀμέσως διακηρύττει διὰ τῆς πρώτης παραγράφου ὅτι δὲν εἶνε οὔτε συμπολιτευόμενος οὔτε ἀντιπολιτευόμενος· ἀδιάφορον, ἂν τὸν ὑποστηρίξῃ ὁ κ. πρωθυπουργός. Ἐνας πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, Μεσολογγίτης καὶ αὐτός, δὲν θὰ πῇ τίποτε. Λέγουσιν ὅτι τὸν ὑποστηρίζει καὶ ἡ αὐλή. Καὶ βεβαίως ἡ αὐλή μηδὲνα ἄλλον ἡδύνατο εἰς ὑποστηρίξειν ἢ τὸν ἐπιστάμενον τόσῳ καλῶς νὰ διδῇ χοροὺς μετρημεισμένων καὶ νὰ παίξῃ ἡμερονύκτια ὁλόκληρα μεθ' ὑπομονῆς θαυμασίου τὸ ἐκαρτέ του εἰς τὴν Λέσχην· ἀλλὰ περὶ τῆς μηδαμινότητος τῆς αὐλῆς τοιαύτην ἔχομεν ιδέαν, ὥστε τὸ θέμα αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοοῦμεν νὰ τὸ πραγματευθῶμεν τραγικῶς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἀμέσως σπεύδει νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὰ ποῦ ἐπαγγέλλεται κατωτέρω εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ ὑποσχεθῇ· αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ κάμῃ· ἀδιάφορον δὲ ἂν ὑπόσχηται καὶ δυνά-

νατὰ καὶ ἀδύνατα. Μεταξὺ τῶν τελευταίων εἶνε ἡ περὶ ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν ὑπὸ τοῦ δημάρχου. Ἐπεθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίζωμεν τί ἐφαντάσθη ὁ μέγας ἐπιχειρηματίας τῶν μαρμάρων τῆς Πάρου! Ἴσως νὰ μεταφέρῃ τὰ ἐκεῖ πρηνήρια καὶ τὸ ἐτοιμόρροπον Βίντς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Δημαρχίας, ὅπως πριονίζῃ μάρμαρα καὶ φορτῶνῃ τοιαῦτα ἐπὶ κάρρων. Ἄλλως δὲν ἐννοοῦμεν πῶς θὰ γίνῃ ὁ Δῆμος ἐργοστασιάρχης. Ἀλλὰ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν περίφημον φράσιν: καὶ τί ἔχει νὰ χάσῃ. Ἄν φανῇ καὶ λίγο κοινωνιστὴς τὸ δημιούργημα ἐνὸς Λαχείου καὶ κατόπιν ἐταιριῶν ἐκμεταλλευτικῶν τῶν διὰ κόπου καὶ μόχθου κτωμένων χρημάτων, τί θὰ χάσῃ.

Τὰ ἄλλα ὅλα ἐμπεριλαμβάνουσι τὸ σύνολον τῶν ἀναγκῶν τοῦ Δήμου, ὁδοὺς, γεφύρας, νερόν, δενδροφυτείας, καλλωπισμὸν, ὑπόνομους, ἐκπαιδευτήρια, θέατρον! Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κάμῃ ὁ κ. Μελάς προκειμένου περὶ δήμου τὸν ὁποῖον ὀνομάζει **δῆμον ἄτιμον**, γράφων ἐν τῷ προγράμματι αὐτοῦ αὐτολεξεῖ ὅτι *αἱ πίστις αὐτοῦ ἐκλείπει καὶ ἡ χρεωκοπία κρούει τὰς θύρας τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου.* Πῶς θὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα θέλουν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἴσως ἑκατὸν ἑκατομμύρια, ὁ κατὰ τὸν κ. Μελάν χρεωκοπιμένος Δῆμός μας, τὸ πρόβλημα τοῦτο δύναται νὰ λύσῃ μόνον ἡ τάξις τῶν ταχυδακτυλουργῶν χρηματιστῶν, τῶν παιζόντων ἀέρα καὶ κερδίζόντων ἑκατομμύρια, καὶ ἔπειτα ἐπιχειρούντων νὰ ἐξαγοράσωσι τὸν Δῆμον μὲ ὀλίγα ἑκατοστάρια, εἰς τὴν ὁποίαν τάξιν ἀνήκει δικαίωματι *εὐγενείας* καὶ δικαίωματι *κατακτήσεως* καὶ ὁ υποψήφιος Δήμαρχος Μ. Μελάς.

Ἄλλ' εἶνε εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας ὁ δῆμος Ἀθηναίων; Δῆμος, οὗ αἱ πρόσδοι ἐντὸς τριετίας τριπλασιάζονται, δῆμος ὅστις καὶ τοὺς φόρους δύναται νὰ αὐξήσῃ, ἐπιβάλλων τοιοῦτους ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας καὶ φορολογῶν τοὺς ἔχοντας τὰ μέγαρα καὶ τὰ παλάτια καὶ ἀγοράζοντας ἢ καταπατοῦντας οἰκόπεδα; Τοῦτο μόνον ὁ κ. Μελάς ἡδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ὡς τέχνασμα χρηματιστικὸν ὅπως κερδίσῃ δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὴν δημαρχίαν. Καὶ μὲ ὅλους τοὺς ταχυδακτυλουργοὺς τῆς γῆς, τὸ σχέδιον δὲν εἶνε βλακῶδες. Νὰ παρουσιασθῇ ὁ δῆμος ὡς κινδυνεύων νὰ χρεωκοπήσῃ καὶ νὰ διαδοθῇ ὅτι μόνον ἂν τὸν πάρουν ἐπάνω τους οἱ χρυσοκάνθαροι δύναται νὰ σωθῇ. Ναι μὲν, δὲν σοῦ λέω, θὰ φάνε κι' αὐτοὶ καὶ θὰ κυλίσουν πάλιν εἰς τὰ μέγαρα τῶν τὴν χρυσὴν κόπρον, ἀλλ' ὁ δῆμος θὰ σωθῇ! Λοιπόν. . . δήμαρχον τὸν Μελάν!

Αὐταὶ εἶνε αἱ πρώται σκέψεις ἃς ἐνέπνευσαν ἡμῖν τὰ δύο προγράμματα, ἐξ ὧν ἀπὸ τοῦδε κηρύσσομεν τὸ τοῦ κ. Φρεαρίτου ὡς προκαλοῦν σχετικῶς πρὸς τὸ τοῦ κ. Μελά πολλὰς συμπαθείας καὶ γεννῶν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ αἰσθήματος τιμῆς καὶ εὐλαθείας πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ δήμου, ἐνῶ ἐν τῷ προγράμματι τοῦ συναδέλφου του ὁ δῆμος ὅλος ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφῇ Λαυρίου ἢ λατομείου τῆς Πάρου. Οὐχ ἤττον θὰ ἐπανελθῶμεν.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Περὶ τὴν 12ην ἡρξάτο ἡ συνεδρίασις τοῦ ἱατροσυνεδρίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Φαίνεται ὅτι εἴχομεν τύχην οἱ Ἕλληνες νὰ διευθυνώμεθα ἐν τῷ κινδύνῳ τούτῳ τῆς φοβερᾶς νόσου ὑπὸ τοῦ κ. Λομβάρδου,

ἀναπύσσοντος ἐν τοιοῦτοις ζητήμασιν ἐνέργειαν ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα καὶ τὸν χεῖμαρρον τῆς εὐγλωττίας του. Εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ἐπίσης οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐτίμησαν τὸ ὄνομά των, δεχθέντες νὰ διευθύνωσιν αὐτοὶ τὰ λοιμοκαθαρτήρια. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς ἐλέγομεν χθὲς διορισθήσονται τοιοῦτοι οἱ κκ. Ζωχίος καὶ Παπαϊωάννου. Στρατός δὲ καὶ στόλος θέλουσιν ἀναλάβει τὴν ἀπαγορευτικὴν τῆς δημοσίου ὑγείας ὁ κ. Κορσονάκος, παρεχομένης εἰς τὴν διάθεσιν του ἐκτάκτου χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως, ὅπως βάλῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ἀποτελεσματικὰ μέσα ἢ ἐπιτηρῇ αὐστηρῶς ἐδῶδιμα, καθαριότητα καὶ λοιπά.

Ὁ ἴδιος μᾶς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἐννοεῖ καὶ ἀπὸ μακρὰ νὰ δώσῃ χαστουκίας τῆς χολέρας, ποῦ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ξεμυτίσῃ πουθενά. Ἡ Ἑλλάς, ἥτις καθὼς ἔλεγεν ἡμῖν χθὲς ὁ κ. Λομβάρδος, ἀπέδειξε τὸ 1865 ἐμπράκτως ὅτι ἡ χολέρα εἶνε νόσος κίλλητικὴ καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐπιτάσεως τῶν λοιμοκαθαρτηρίων ὀφείλει καὶ τώρα νὰ ἀναδείξῃ ἐαυτὸν ἀπρόσβλητον ἀπὸ τῆς ἀτίμου ἐπιδημίας.

Ὁ κ. Μελάς λίαν περιποιητικὸς ἀποστέλλει εἰς ἕκαστον δημότην ἐντυπὸν ἐπιστόλιον, ἐν ᾧ σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν, ὅφ' ὃν τὸ ὄνομα ἐκάστου εἶναι σημειωμένον ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ. Τὸν εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου πῖναξ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τῶν ἐτῶν, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881 καὶ 1882, παραβάλλων τὰς δύο διαχειρίσεις Καριακοῦ καὶ Σούτσου, περὶ οὗ θέλομεν διαλάβει εἰς τὸ αὐριανὸν φύλλον.

Οἱ φυλακισμένοι ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα μᾶς ἐνθυμοῦνται πάλιν διὰ νὰ μᾶς ἐκφράσωσιν τὰς εὐχαριστίας των, νὰ μᾶς ἀναγγείλουν ὅτι τὸ κακὸν τοῦ συσσιτίου διωρθώθη, τοῦ ἐπιστάτου μὴ ἀνακατωμένου πλέον εἰς αὐτὸ, καὶ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου «Παρνασσὸν» αὐτοπροσώπως ἐπιστατούντων περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ παράδοσιν τῶν τροφίμων. Ἄλλ' ἔχουν ἄλλα παράπονα αὐτὴν τὴν φορὰν: μένουν ἄπλυτοι καὶ ρυπαροί, ἐνῶ τὸ δημόσιον χορηγεῖ 100 δρ. διὰ καθαρισμόν ἱματίων φυλακισμένων, ἐξ αὐτῶν μόνον 30 χορηγοῦνται εἰς τινὰ δῆθεν ἐργολάβον φυλακισμένον, αἵτινες δὲν ἐξαρκοῦν διὰ τίποτε. Τί γίνονται αἱ 70 δραχμαί;

Ἐπίσης ἐπιχορηγοῦνται ἄλλαι 100 δραχμαὶ διὰ τέσσαρας καθαριστὰς, ἀλλὰ δύο μόνον ἔχουσι, μὲ 13 δραχμὰς ἕκαστον, κατὰ μῆνα. Ἡ κατάστασις τῶν ἀποπάτων φρικώδης.

Ἄλλο παράπονον εἶνε ὅτι μερικοὶ φιλήσυχοι φυλακισμένοι ὑπόδικοι ὑποφέρουσι πολὺ ἐκ τῶν λωποδυτῶν, οἵτινες τοὺς κατακλέπτουσιν, καὶ δὲν δύνανται νὰ ὁμιλήσωσι διότι κινδυνεύουν νὰ κτυπηθῶσιν ὑπ' αὐτῶν μὲ καμμίαν μαχαίρην ἢ σουγιάδην, καὶ τοῦτο διότι οὐδεμίαν τάξιν ὑπάρχει εἰς τὰς φυλάκας, ἢ δὲ ἀτάξίαν διατηρεῖται οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιστάσεως, ἀλλὰ ἐκ τῶν καλουμένων νταήδων, παλληκαρῶν. Αὐτά.

Καὶ εἰς τὰς φυλάκας τοῦ φρουραρχείου συμβαίνουσιν αὐταὶ καταχρήσεις, οἵαι καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς. Προχθὲς οἱ ἀθεόφοβοι ἐκείνοι ἀπόμαχοι, οἱ προσηλωμένοι εἰς τὴν πεντάραν, ὡς ἡ ἀράχνη εἰς τὸν ἱστόν της, τοὺς ἐσέρβιζαν σαρδέλ-

λας ποῦ ἡ δυσωδία ἐξηπλώθη καὶ εἰς τὰ περίξ ἀκόμη τῶν φυλακῶν. Εὐτυχῶς ἀπεκρούσθησαν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ οὔτω δὲν ἐδηλητηριάσθησαν οἱ ἄνθρωποι. Ἐτσι τηροῦνται τὰ τρόφιμα τῶν ἀγορῶν, ὅπου εἶναι ἐλεύθερος ὁ καταναλωτὴς νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ μὴν ἀγοράσῃ. Πόσῳ μάλλον πρέπει νὰ ἐπιτηρῶνται τὰ τρόφιμα τῶν φυλακῶν, ὅπου ὑπάρχει μονοπώλιον, καὶ λόγῳ φιλανθρωπίας καὶ λόγῳ δημοσίου ὑγείας. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ δραστηριώτατος φρούραρχός μας, ἐκ τῶν ὀλίγων ὧν ποτε ἤξιώθημεν, θέλει σωφρονίσει τοὺς κερδοσκόπους προμηθευτὰς.

Συλλεγέντα ἀποστέλλονται προσεχῶς καὶ ἄλλα ἀλιευτικὰ εἶδη καὶ ἰχθυολογικὰ συλλογαὶ πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος τῆς ἐν Λονδίῳ τελουμένης ἀλιευτικῆς ἐκθέσεως.

Ἀπεφασίσθη ἡ ἐν τῷ Δημοσίῳ Δενδροκομείῳ κατασκευὴ δύο ὑαλοστεγῶν, φυλακείου καὶ γραφείου.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἐτελείωσαν, ἐκτὸς τῶν τῆς ἐβδόμης τάξεως, τῆς τελευταίας, αἵτινες χθὲς ἤρχισαν, θὰ τελειώσουν δὲ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξέλθουν ἀνθυπασπισταὶ 15 τὸν ἀριθμὸν, ἐξ ὧν οἱ μὲν δέκα εἰς τὸ Μηχανικόν, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὸ Πυροβολικόν, ἐν οἷς δύο ἀνθυπολοχαγοί. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ δηλοποιηθῶσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν τεσσάρων τάξεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν πρὸς ἐπικύρωσιν.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δενατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἄλλως ἢ διάδοσις τῆς ὑπὸ τοῦ «Μη Χάνεσαι» ἐκδιδομένης **Συλλογῆς Μυθιστορημάτων**, ἐλήφθη τὸ μέτρον γενικῆς τῶν πρώτων φυλλαδίων διανομῆς ἀνά τὰς οἰκίας καὶ τὰς οἰκογενείας. Τὸ μέτρον τοῦτο εἰς οὐδένα ἐβέβαια παρέχει τὴν ὑποχρέωσιν συνδρομητοῦ, δύναται δὲ ἐλευθέρως ὁ μὴ θέλων νὰ ἐπιστρέφῃ ταῦτα, βέβαιος ὅτι ἐπίσης προθύμως θὰ τὰ δεχθῶμεν ἐπιστρεφόμενα. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι εἰς ὅσους Κυρίου ἐπέμψαμεν φυλλάδια, δὲν ἐγένετο τοῦτο διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν τρόπον τινὰ ἢ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ γίνουν συνδρομηταὶ μας ἢ τοῦ ἀπλούστατον μέσον γνωστοποιήσεως. Καὶ τὸ γράφομεν διότι τινὲς μᾶς τὰ ἐπέστρεψαν, ἐκφράζοντες τὴν λύπην των, διότι δὲν ἤμπορουν νὰ μᾶς συνδράμουν. Νομίζομεν ὅτι αἱ λέξεις αὗται *συνδράμω*, καὶ *συνδράμη*, αἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐν ταῖς δημοσιογραφικαῖς συναλλαγαῖς, εἶνε ἀκατάλληλοι. Τελεῖται καθαρῶς ἀγορὰ, ὅπως ἐκ τοῦ δεῖνα ἐμπόρου, ἢ τοῦ ψωμᾶ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀγοράζων τὸ πρᾶγμά των, δὲν ἔπεται ὅτι τοὺς συντρέχει πολὺ περισσότερον δεχόμενος τῆς ἰδικῆς μας ἐφημεριδογραφικῆς ἢ καὶ ἄλλης πνευματικῆς ἐργασίας τὸ προϊόν, ὅπερ σχετικῶς ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς πωλεῖται.

Ἀλλὰ καὶ οὔτω, διὰ νὰ μὴ παραπονούμεθα εἰς τὸ ἐξῆς, ἀπεφασίσσαμεν νὰ καταργήσωμεν τὸ μέτρον τῆς γενικῆς διανομῆς, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν *Συλλογὴν τῶν Μυθιστορημάτων*, ἃς προσέρχονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΛΥΚΟΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τινος ἐπιστολῆς πρὸς ἡμᾶς ἐκ Βερολίνου ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς φρικτά:

Σὲ βεβαιῶ, ἔχω βαρυνθῇ πλέον μὲ ὅσα γράφονται κατὰ

τῆς Ἑλλάδος καὶ δράττομαι πάσης εὐκαιρίας νὰ προκαλῶ εἰς διαφόρους κύκλους περὶ αὐτῆς τὸν λόγον διὰ νὰ σπάσω τὰ μυῦτρα κανενὸς ὕβριστοῦ καὶ νὰ ἡσυχάσω. Δυστυχῶς δὲν μοὶ βοηθεῖ ἀρκετὸν ἡ γλῶσσα, ὥστε ν' ἀναλάβω ὑπὲρ αὐτῆς δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα ἐδῶ, ἄλλως σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ τις ἡσυχάζων, ὅταν ἀναγινώσκῃ τὸ τί ἐκαστοτε γράφεται καθ' ἡμῶν. Εἰς τὸ Daheim, τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικόν, ἔγραφεν ἓνας ἀρχαιολόγος Δρ. C. Winterberes πρὸ ὀλίγου καιροῦ «εἰκόνα τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέριξ», ἐν ᾗ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι οἱ λύκοι καταβαίνουν μέχρι τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι τὸ ὄπλοφορεῖν μέχρις ὁδόντων εἶναι ἀπαραίτητον τόσον, ὅσον ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἔχειν τὴν κλειδα τῆς οἰκίας, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ξενοδοχεῖα, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐκδράμῃ τις τρεῖς ὥρας μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἔχῃ συνοδείαν, καὶ ὡς μόνον μετακομιστικὸν ἔχει τοὺς ἡμιόνους. Ἄλλος ἀρχαιολόγος ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐσταματοῦσαν εἰς πᾶν βῆμα λησται, ὅταν περιηγέτο τὴν Σπάρτην καὶ τοῦ ἐζήτουν, ἄλλος δέκα καὶ ἄλλος 15 δραχμὰς, διότι τόσον ἐφθινὰ ἐξετίμα τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀφῖνω πλέον ὅτι διὰ τὴν φυλάκισιν τῶν ἐνόρκων κλπ. μᾶς ἔκριναν αἱ ἐφημερίδες ἀναξίους αὐτονομίας!»

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἀπὸ τοῦ TIBISCO, 20 Ἰουλίου 10 π. μ.

Κατήντησα νὰ πιστεύω ὅτι καὶ μετὰ τὸν διάβολον ἂν ἐπὶ τινα χρόνον συναναστραφῇ τις, θὰ αἰσθανθῇ κενόν τι γεννῶμενον ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὅταν τὸν ἀποχωρισθῇ. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ ἔπαθον καταλείπων τὰς Ἀθήνας, ἔνθα οὐχὶ διαβόλους, ἀλλὰ πλέον ἢ μίαν πεφιλημένην κεφαλὰς ἀφῆκα. Ἐν τούτοις ὤφειλον νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν μοῖραν μου, καὶ χθὲς

ἀπὸ βαθείας πρωίας, πλήρης βαρυθυμίας ἀορίστου ἐγερθεῖς, περισυνέλεξα τὰ ὀλίγα σκεύη, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν πενιχρὸν τοῦ δωματίου μου κόσμον, καὶ ἐμπιστευθεὶς αὐτὰ εἰς ἀγαθὴν τινα γραίαν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου, παρέλαβον τὸ μικρὸν δερμάτινον κιβώτιόν μου, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀποχαιρετήσας τὴν στέγην, ὑφ' ἣν τασάκις εὔρον ἄσυλον, μετὰ ψυχὴν βεβαρυμένην ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἄγουςαν, ἐν συνοδείᾳ φίλων τινων ἐλθόντων ὅπως μετὰ προπέμψωσι. Κατήλθομεν εἰς Πειραιᾶ, ἔσπευσα δὲ νὰ ἐπιβιβάσθω τοῦ προωρισμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν ἀτμοπλοίου Tibisco.

Ὅτε ἡγέρθην, τὴν ἐπαύριον, ἡ ἡμέρα ἦτο προκεχωρημένη, μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἤρχοντο ἤδη διαφανόμενα τὰ ὄρη τῆς Κρήτης. Περὶ τὴν 10ην π. μ. πλέομεν μεταξὺ τοῦ βραχέως ἀκρωτηρίου «Σπάθα» καὶ τοῦ ποιητικωτάτου «Μελέχα» ἡ κοινῶς Ἀκρωτηρίου ὑπὸ τῶν Κρητῶν καλουμένη. Πρὸ ἡμῶν ὑψοῦνται αἱ φαλακραὶ κορυφαὶ τῶν Σφακιωτικῶν ὄρεων, ἐκατέρωθεν δὲ αὐτῶν μακρὰ ἄλλυσις χαμηλωτέρων βουνῶν ἐκτείνεται βυθιζομένη εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ κλείουσα αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν πρὸ ἡμῶν ἑκτασιν ἐλαφρὰ γαλανὰ νέφη ἐπιστέφουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν. Ἐχουσί τι τὸ σοβαρὸν, τὸ ἐπιβάλλον, τὰ μεγαλοπρεπὲς τὰ κρητικὰ ὄρη. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ βλέπω· καὶ ὅμως πάντοτε, ὁσάκις ἀτενίζω αὐτὰ, μυστηριώδες αἰσθημα σεβασμοῦ, καταπληξέως, θαυμασμοῦ, ἐνθουσιασμοῦ πληροῦσι τὴν ψυχὴν μου· αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου εὐρυνομένην ἐν τῇ ἰσχνῇ σαρκί μου, ἐμαυτὸν δὲ μετεωριζόμενον εἰς τὰ μεσουράνια ὕψη των. Ἐν ἐκάστῃ αὐτῶν πτυχῇ μοὶ φαίνεται ὅτι διακρίνω καὶ τὴν σκιὰν γίγαντός τινος, ἐκεῖ που ἐμφωλεύοντος ἡ γοητευμένη ὄρασίς μου νομίζει ὅτι βλέπει ἐπὶ τῶν ράχεων αὐτῶν τὸν καπνὸν τυραννοκτόνου μάχης, μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 506)

Ὁ Κάρλος καὶ ἡ Ζελιμὰ μετ' ἀγωνίας ἀνέμενον τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας, ἀλλὰ τοιαύτην δὲν ἔλαβον. Μετὰ δύο μῆνας ἀνυπομονῶν ὁ Κάρλος Σεβρὺ ἔγραψεν ἐκ νέου εἰς τὸν βαρόνον Δεσιμαίτζ.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Ἐγράψε δεύτερον, τρίτον γράμμα, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Πραγματικῶς ὁ Κάρλος Σεβρὺ δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ, τί νὰ φαντασθῇ.

— Ἡμεῖς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἴμεθα μικροὶ ἄνθρωποι· μᾶς ἀποστρέφονται, δὲν θέλουν μάλιστα νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ μᾶς γράψωσι. Καὶ μόλα ταῦτα ὡς ἐνταῦθα ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου ὀφείλω νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ τῶν συμφερόντων τῆς μαρκησίας.

Ὁ βαρόνος δὲν ἤξευρε τοῦτο, ἡγνόει ὀλοτελῶς ὅτι ἡ νύμφη τοῦ εἶχεν ἀκόμη ἑκατομμύρια ἐν Βαταύτᾳ διὰ τῆς μετοχῆς εἰς ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1850 οἱ ἐταῖροι τοῦ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ καὶ Σας, τῶν ὁποίων αἱ ὑποθέσεις ἦσαν ἐπὶ μᾶλλον λαμπραὶ, συνέστησαν ὑποκατάστημα ἐν Βεγγάλῃ εἰς Καλκούτταν θέλοντες νὰ ἐπεκτείνωσι τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν των καὶ ἀνέθεσαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν Κάρλον Σεβρὺ.

Ὁ νεανίας παρεδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαρίστως, διότι πλὴν τῶν ὀφελειῶν, ἃς ἔμελλε νὰ εὔρῃ ἐν τῇ νέᾳ θέσει αὐτοῦ, ἡσθάνετο καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῆς Ζελιμὰς, ἐπιστροφούσης εἰς τὴν ὠραίαν πατρίδα τῆς, ἐν ᾗ φύονταν ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν καὶ τὰ χλιαρὰ τοῦ ἡλίου θωπεύματα τὰ ὠραιότατα ἄνθη τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ὁ Κάρλος Σεβρὺ διηύθυνε τὸν οἶκον τῆς Καλκούττης μετὰ φρονήσεως, δραστηριότητος, ἱκανότητος, μετ' ἐπιγνώσεως τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα παρέσχον ταχέως φήμην καὶ εὐημερίαν, ἥτις ἀνθικμιλλᾶτο πρὸς τὸ κεντρικὸν κατὰστημα. Οἱ ἐταῖροι ἐπεκρότησαν τὴν σύστασιν τοῦ οἴκου τούτου καὶ ἰδίως διότι ἐξέλεξαν τὸν Κάρλον Σεβρὺ ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς τὸν ὀφείλετο βεβαίως ἡ ἐπιτυχία τῆς διαχειρήσεώς των.

Οὕτω δὲ λίαν ἐξεπλάγησαν καὶ ἐλυπήθησαν μάλιστα, ὅτε ὁ διεθυντής ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ

ἀκούω κρότον πυροβόλων μέχρι τῶν ὠτων μου ἐξικνούμενον. Ἡ θεὰ των μοὶ ἀναπολεῖ τὴν δόξαν των . . .

Ὅλονεν πλέομεν πρὸς τὴν ἀριστερὰν νῆσον· δεξιᾷ ἡμῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σειρὰ λόφων καταφύτων ἐξ ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶνων ἐκτείνεται, ἀριστερᾷ δὲ παραπλέομεν ξηρὰν λωρίδα γῆς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς μαντεύει ἄλλην θάλασσαν γειτνιαζούσαν, τὸν λιμένα τῆς Σούδας· βαθμηδόν, ὥσπερ εἰσδύομεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, ἄρχεται ἀποκαλυπτομένη ὅπισθεν τῆς πρώτης σειρᾶς λόφων ἡ μαγευτικωτάτη πεδιάς τῶν Χανίων μετὰ τῶν πλουσιῶν καλλωνῶν της. . .

Ὁ θόρυβος τῶν περικυκλωσασῶν τὸ ἀτμόπλοιο λέμβων με διακόπτει, καὶ σπεύδω νὰ ἀποδιβασθῶ.

Σ. μ. μ. Ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνῆγγειλεν ἡμῖν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐγγίζει. Συγκεκινημένοι ἀντηλάξαμεν μετὰ τῶν φίλων τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ· μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀτμόπλοιο ἀπῆρε, βραδὺ δὲ καὶ σοβαρὸν εἰ μέσῳ τῶν συναδέλφων του διαπλέον ἐξέρχεται τοῦ λιμένος, καὶ βαθμηδὸν ἀνελάμβανε τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ταχύτητα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βροχὴ ραγδαία ἤρξατο καταπίπτουσα, πρὸς στιγμὴν δὲ ἐφοβήθη ὅτι θὰ ἔχωμεν δυσάρεστον ταξείδιον.

Χανέα, αὐθημερὸν 3 μ. μ.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος πρώτῃν φοράν τὴν πόλιν τῶν Χανίων ξένος θὰ νομίσῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰσέτι πολὺ μακρὰν τῆς Κρήτης. Μὴ σᾶς φανῇ τοῦτο παράδοξον. Ἀκούων τις Κρήτην τί ἐννοεῖ; Χώραν προορισθεῖσαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ὅμως ἡ πόλις τῶν Χανίων εἶνε σχεδὸν τὸ ἀντίθετόν τοιαύτης χώρας, εἶνε πόλις μᾶλλον τουρκικὴ, τουρκικὴν ἔχουσα τὴν ὄψιν, καὶ τουρκικὴν κατὰ μέγα μέρος τὴν καρδίαν. Τοιαῦται εἰσὶ καὶ αἱ λοιπαὶ παράλιοι τῆς Κρήτης πόλεις. Ὁ ἐπικρατῶν ἐν αὐταῖς πληθυσμὸς εἶνε ὁ μουσουλμα-

νικός. Βερβερίνοι τῆς Βεγλέζης, Ἀσιανοὶ, ἐγγώριοι καὶ αἰθίοπες—λείψανα οἱ τελευταῖοι οὗτοι καὶ ἀπόγονοι ἀφρικανῶν δούλων—ἀλλήλους συμπεφυρμένοι, ἀποτελοῦσι μάζαν ἀνθρώπων, ἧς κύρια χαρακτηριστικὰ εἶνε φανατισμὸς ἄγριος, παχυλοτάτη ἀμάθεια καὶ βαθύτατον μῖσος κατὰ παντὸς ὅ,τι ἑλληνικόν. Πρέπει νὰ τὸν ἀκούσῃς τὸν Τούρκον τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν βλέπῃς συγχρόνως, με ποῖον πάθος, με ποῖαν γλώσσαν φαρμακωμένην προσφέρει τὴν λέξιν *Ἑλλάδα* ἣν ἐπὶ τὸ περιφρονητικώτερον ἀποκαλεῖ *Ἀγελλάδα*. Νομίζεις ὅτι δηλητήριον στάζει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Πρέπει ἀπ' ἐτέρου νὰ ἀκούσῃς τὸν Ἕλληνα τῆς Κρήτης μετὰ ποῖου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ ποίας συγκινήσεως, μετὰ ποίας στοργῆς καὶ πόθου προσφέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὅπως δυνήθῃ νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν τῆς ἀβύσσου τῶν αἰσθημάτων, ἧτις χωρίζει τὰ δύο στοιχεῖα τῆς Κρήτης. Ἐὰν τώρα λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν μὲν ταῖς πόλεσι κρατεῖ τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, ὅλονεν ἀναγκαζόμενον νὰ συσσωρεύηται ἐντὸς τῶν φρουρίων, ὅπισθεν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ συγκεντρώσει ἐλπίζον νὰ εὕρῃ σωτηρίαν, ἐὰν λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀκμάζει τὸ ἑλληνικόν, ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἰσχυρᾶς ζωτικότητός του, θὰ κατανοήσῃς πόσον ἀπέχουσιν αἱ πόλεις τῆς Κρήτης ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιο συρρίζει, ἐγὼ δὲ σπεύδω νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν γενέτειράν κώμην μου, ὅπως ὑπὸ τὴν πατρίαν ἐστὶαν δεχθῶ τὰς ἀνυπομόνως ἀναμενούσας με μητρικὰς περιπτύξεις. Προσεχῶς ὅθει πλεῖονα.

Ἰδαζος.

Ο Κ ΣΥΓΓΡΟΣ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐξ Ὀλυμπίων, 18 Ἰουνίου 1883

Καθ' ἃ ὑμῖν προέγραφον, ὁ κ. Συγγρὸς μετὰ τῆς κυρίας

παρατινθῇ παρακαλῶν νὰ εὕρωσι τὸν ἀντικαταστάτην του. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐλησμονήθη ἐν τοῖς Γραφείοις, ὁ Κάρολος Σεβρὺ κατῴρθησε τέλος νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου τῇ βοηθείᾳ τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ. Ἐκτοτε εἶχεν ἐργασθῇ ἀκόμη περισσότερον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡμίφθη, συνέλεξε τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νοημοσύνης του. Ἦτο κάτοχος πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Μὲ τὴν ποσότητα ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν Ζελιμᾶ, δύναται τις νὰ ζήσῃ ἀνέτως εἰς οἰανδήποτε ἐπαρχίαν τοῦ κόσμου καὶ ἐν Παρισίοις ἀκόμη, ὅπου τὰ ἐξοδα εἶνε μεγάλα.

Ἄ! ποθῶ νὰ τὴν ἐπανίδω, τὴν ὥραϊαν Γαλλίαν, καὶ νὰ γνωρίσω αὐτὴν καὶ εἰς σέ, Ζελιμᾶ μου. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημενῇ; ἔ;

— Μάλιστα, Κάρολε, μάλιστα! ὅπου ὑπάγῃς θὰ σοὶ ἀκολουθήσω πανταχοῦ, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτέ, ποτέ!

Ὁ διάδοχος ἀφίκετο, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ γραφείου. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναχρῆσιν καὶ ἀνέμενον, ἵνα ἐπιβιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀναχωρούντος ἀτμοπλοίου.

Ὁ Σεβρὺ ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ εἶχε κανονίσει τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἐντολῆως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐταίρων καὶ διαδόχων τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ. Οὗτοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας εἶχον μετρήσει τέσσαρα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σεβρὺ ἐπ' ἀποδείξει. Τὸ μέγα τοῦτο ποσὸν εἶχεν ἀμέσως κατατεθῇ ὑπὸ τοῦ ἐν-

τολοδόχου ἐν τῷ ταμείῳ τῆς Βαταυικῆς Τραπεζῆς, σπουδαίου ὑποκαταστήματος τοῦ μεγάλου καὶ διασώμου τραπεζιτικοῦ οἴκου Βὰν Ὅσσεν καὶ υἱοῦ ἐν Ἀστελοδάμῳ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέβησαν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, ὅπερ ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ ἐν τινὶ Ὀλανδικῷ λιμένι.

Ἐφθασαν εἰς Ὀλλανδίαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρωσι κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ τοι ἡ Ζελιμᾶ ἦν ἐγκυος πολλῶν μηνῶν.

Ὁ γηραιὸς τραπεζίτης Βὰν Ὅσσεν, ὅστις εἶχε γνωρίσει τὸν μαρκησίον Σαμαράνδ, ἐπειδὴ ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ, ἐδέχθη ἐγκαρδίως τὸν ἐπισκεπτήν λέγων αὐτῷ ὅτι τὸ κατατεθειμένον εἰς τὴν Βαταυικὴν τράπεζαν κεφάλαιον ἦν ὑπὸ τὴν διάθεσίν του, εὐθὺς ὥς ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τοῦτο.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Σεβρὺ, τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐζήτησεν ἀκόμη ἀπ' ὑμῶν ἡ κ. μαρκησία Σαμαράνδ;

— Ἡ μαρκησία; εἶπεν ὁ τραπεζίτης ἐκπληκτός.

Ἦγνόνει ὅτι ὁ μαρκησίος εἶχε νυμφευθῇ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐπληροφόρησεν αὐτῷ πῶς ὁ Παῦλος Σαμαράνδ εἶχε νυμφευθῇ ἐν Βαταυίᾳ τὴν Λουκιάν Γλανδάς, μιγάδα ἀγγλίδαν καὶ κηδεμονευομένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ, τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας διὰ τὴν Γαλλίαν, τοὺς γενομένους μετὰ τῶν ἐταίρων συμβιβασμοὺς, οἵτινες ἀπεδέξαντο αὐτὸν τὸν Σεβρὺ ὡς ἐντολοδόχον τοῦ μαρκησίου.

του ἀφίχθησαν ἐν Πύργῳ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην *incognito*. Τοῦτο εἰκάζεται ἀλάνθαστως, διότι τὴν ἀφιξίν των ἐγνώριζε μόνον ὁ κ. Αὐγερινός, ὅστις μετὰ εὐαρίθμων καὶ λίαν στενῶν φίλων του παρευρέθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅθεν μετέβησαν κατ' εὐθείαν ἐν τῷ οἴκῳ του. Τὴν ἀφιξίν τοῦ κ. Συγγροῦ προσεδοκᾶτο εὐλόγως καὶ ἐπιστεῦετο ὅτι ἤθελον πανηγυρίσει ἐμφαντικῶς οἱ Ἥλαιοι. Ἀλλ' ἀφοῦ, κατὰ τινα δημοτικὸν σύμβουλον, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀφιξίν του ὁ λαὸς (καὶ ἔχει δίκαιον), ἐπομένον ἦτο νὰ τύχῃ ὁ κ. Συγγρός τῆς μονομεροῦς τοῦ κ. Αὐγερινοῦ ξενίας· καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς κομματικῆς διαμάχης οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων του θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Αὐγερινοῦ. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Συγγρός ἐδέχθη μόνον τὰς ἐκφράσεις εὐχαριστίας παρὰ τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ ὄχι ὄλων, διότι εἰς πάντας ἡ τιμὴ αὐτῇ δὲν παρεχωρήθη. Καὶ ἂν ἀφατρίαστος καὶ ἐμψρων ἄλλοτρία ἐνέργεια δὲν ἐπέδρα ἐπὶ τῶν κατοίκων Δούβρας καὶ τινων περιούκων, ἡ ἐν Ὀλυμπίοις εἰσοδος τοῦ κ. Συγγροῦ θὰ ἦτο ψυχρὰ κατὰ γράμμα. Καὶ πράγματι οἱ χωρικοὶ οὗτοι αὐτοβούλως καὶ ἀξιεπαίνως κατανοήσαντες καθῆκον ἐπιβαλλόμενον, ἐξεδήλωσαν ἐμφαντικώτατα διὰ πυροβολισμῶν καὶ ζητωκραυγῶν τὸ αἰσθημὰ των, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις καταδάντες ἐκ τοῦ χωρίου πρὸς ὑποδοχὴν του κατὰ τὴν στηθεῖσαν παρὰ τῷ ἀνεγειρομένῳ Μουσείῳ ὑπὸ τοῦ κ. Σίμβολδ καὶ τοῦ κ. Δημητριάδου ἀψίδα, ἐφ' ἧς διεκρίνετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Ὀλυμπία τῷ εὐεργέτῃ αὐτῆς Ἀνδρέᾳ Συγγρῷ προσφωνεῖ τὸ ὡς εὐπαρέστης.» Ἀμέσως ὁ κ. Συγγρός καὶ ἡ κυρία του, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν χωρικῶν, ἐπεσκέφθησαν τὰ μουσεῖα τῶν χαλκίων καὶ τῶν λιθίνων εὐρημάτων, μελετήσαντες καὶ ἐξετάσαντες πάντα περιέργως καὶ ἐπισταμένως, μεθ' ὃ δεχθέντες καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν παρευρεθέντων, παρεκάθησαν ὑπὸ σκιὰδα ὥραιαν, στηθεῖ-

σαν ἐπίτηδες ἐπὶ λόφου ὑπερθεῖν τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ κ. Καλοῦδη καὶ τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν φυλάκων τῶν ἀρχαιοτήτων, μοχθησάντων πρὸς τοῦτο εὐχαρίστως, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἦν τράπεζα παρὰ τοῦ κ. δημάρχου παρεσκευασμένη λιτῶς καὶ ἀρχαίως. Παρεκάθησαν δὲ εἰς τὸ γεῦμα οἱ ξένοι, ὁ κ. Α. Αὐγερινός καὶ τινες φίλοι του, ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Μουσείου, ὁ ἑφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, οἱ παρὰ τοῦ κυρίου Συγγροῦ καὶ Αὐγερινοῦ εὐγενῶς προσκληθέντες καὶ οἱ παρευρεθέντες ἐγχώριοι. Ἐνταῦθα διημέφθησαν προπόσεις, ὁ κ. Κόκκαλης ἀπήγγειλε τὸ ποίημά του, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν, ὁ προσφιλὴς καὶ καλλίφωνος κ. Κωνστ. Αὐγερινός ἐψάλλεν ὥραϊα κλέφτικα ᾄσματα, καὶ μετὰ τινα ἀνάπαυλαν ὁ κ. Συγγρός ἀνεχώρησεν, ἀποκομίσας εὐαρέστους ἀναμνήσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπίων, τοὺς κατοίκους τῶν ὁποίων εὐηρέστησεν αὐτός τε καὶ καὶ ἡ κυρία του διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς των καὶ τῶν προσηνῶν τρόπων των, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην προσείλκυσε. Ἐν τῷ συμποσίῳ ἐνεχειρίσθη αὐτῷ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ὀλυμπίων, δι' οὗ ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος δημότης. Ὁμοίον ψήφισμα ἐγένετο καὶ ἐν τῷ δήμῳ Δετρίνων.

Τελευτῶν λυποῦμαι λέγων ὑμῖν ὅτι εἰς ὁμοίας περιστάσεις, προκειμένου περὶ ὑποδοχῆς ἀνδρῶν εὐεργετῶν τῷ ἔθνει πρέπει τὰ πολιτικὰ πάθη νὰ σιγῶσι. Πιθανὸν μὲν ὁ κύριος Αὐγερινός νὰ ἐπεζήτησεν, ὡς τινες ἀνοήτως διατείνονται, νὰ καρπωθῇ ἠθικόν τι ὄφελος ἐν τῇ προκειμένῃ εὐκαιρίᾳ, καὶ βέβαιον ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Συγγρός ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς εὐχαρίστους ἀναμνήσεις τῶν θαυλευθεῖσων αὐτῷ περιποιήσεων παρὰ τοῦ φίλου του τούτου, ἀλλ' ὁ λαὸς, ὅστις ἤξiou νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ παρεκωλύθη, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ τὰς τοιαύτας ταπεινάς σκέψεις.

Ἡ δὲ ἐν Ὀλυμπίοις ὑποδοχὴ τοῦ κ. Συγγροῦ, ἥτις προεκλήθη αὐθορμήτως, ἐδίδαξε τοὺς τολμήσαντας νὰ οἰκειο-

— Ποῦ εἶνε τώρα ἡ μαρκησία; ἠρώτησεν ὁ τραζίτης.
— Ἀγνοῶ ἀπολύτως· κατοικεῖ ἐν Παρισίοις, ὡς ὑποθέτω.
Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ σύζυγός μου, ἥς ἡ κυρία μαρκησία ὑπῆρξεν ἐπὶ ἑτῇ ἡ προστάτρια, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐγράψαμεν πολλὰς ἐπιστολάς. Ἡ σύζυγός μου ἔλαβε μίαν μόνην ἀπάντησιν, προγενεστέραν τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου. Καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐπίσης μίαν ἀπάντησιν λέγουσάν μοι ὅτι ἤδη ἐγνώριζον ὅτι ὁ κύριος μαρκησίου εἶχεν ἀπολεσθῇ ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἐκτοτε πλέον τίποτε. Βλέποντες τοῦτο ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου ἐπαύσαμεν ἀπὸ τοῦ νὰ γράφωμεν.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ παράδοξον.

— Μάλιστα, κύριε, εἶνε πολὺ παράδοξον· καὶ ἀπὸ πολλοῦ κατέχομαι ὑπὸ διαφόρων φόβων. Ἐν τούτοις δὲ, ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία ἀπεβίωσεν, ὁ ἀνδράδελφός της, ὅστις ἀπῆντησεν εἰς τὸ πρῶτον γράμμα μου, θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον, νομίζω, νὰ μοὶ πληροφορήσῃ περὶ τῆς νέας ταύτης συμφορᾶς.

— Ἀ! Ὁ Παῦλος Σαμαράνδος εἶχεν ἀδελφόν;

— Ἐκ μητρός. Ἡ μήτηρ τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἓκ δευτέρου νυμφευθῇ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός οὗτος;

— Βαρόνος Δεσιμαίζ.

— Βαρόνος Δεσιμαίζ! ἐπεφώνησεν ὁ τραπεζίτης.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὡ! οὐχὶ στενῶς. Νομίζω ὅτι εἶδον αὐτὸν ἅπαξ ἡ δὲ. Εἶνε γνωστός, λίαν γνωστός, ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ· ἐν Παρισίοις γίνεται πολὺς πάταγος περὶ τὸ ὄνομά του· πάντες ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ πολυτελοῦς παρασκευῆς, περὶ τῶν ἵππων, τῶν ὀχημάτων, τῶν παλακίδων αὐτοῦ...

— Ὁ βαρόνος οὗτος Δεσιμαίζ δὲν δύναται νὰ ᾔην ὁ ἀδελφός τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, κύριε.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης μεδιῶν, δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν Παρισίοις δύο βαρόνοι φέροντες τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Ὁ πατὴρ τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ, ἀδελφός τοῦ μαρκησίου, εἶχε σχεδὸν καταβροχθίσαι τὴν περιουσίαν του, ὁ δὲ υἱός του ἦτο πτωχός.

— Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαιότατος, κύριε.

— Ἀ! εἶπεν ὁ τραπεζίτης, σύνωφρος.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ κρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ τὴν σκέψιν σας, εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, προδήλως συγκεκριμένης.

— Θεέ μου, δὲν ἤξεύρω τί νὰ σὰς εἶπω... Ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ ἐνυμφεύθη γυναῖκα θελκτικὴν καὶ πλουσίαν, ἣν δὲν καθιστᾷ εὐτυχῇ. Εὐτυχῆς αὕτη δὲν δύναται νὰ καταστῇ, ἔνεκα τῆς ἀσώτου διαγωγῆς, τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ γάμου του, δηλαδὴ μῆνᾳς τινὰς μετὰ τὸν θάνατον

ποιηθῶσιν αὐτήν, ὅτι ὁ λαὸς δέον νὰ ἀφίηται ἐλεύθερος εἰς ὁμοίας περιστάσεις, καὶ νὰ μὴ τῷ ὑποδεικνύηται ἄλλοθεν τὸ καθήκον του πρὸς σκοπὸν, ὃν κατανοῶν δὲν ὑπακούει, καὶ ἐπομένως οἱ ἐργάται τῶν εἰσηγήσεων τούτων ἐκτίθεται.

Ἡλεῖος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Εἰδήσεις ἐκ Φροσδόρφ λέγουσιν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ κόμητος Σαμβὼρ ἐτι μᾶλλον ἐδεινώθη ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Ὁρίσθησαν αἱ βάσεις ὁμοφωνίας μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐταιρίας τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ. Ὁ κ. Λεσέψ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίνον.

Ἀλεξανδρεία, 5 Ἰουλίου. Χθὲς ἐγένοντο 116 θάνατοι ἐκ χολέρας ἐν Δαμιέττῃ, 47 ἐν Μανσουρή, 6 ἐν Τκιρβρίν καὶ 1 κροῦσμα ὑποπτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκ χολέρας ἀποβιωσάντων εἶναι 1116, ἐξ ὧν οὐδεὶς σχεδὸν εὐρωπαῖος.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,47. Τουρκικὸν δάνειον 10,95. Ἡ νοποιημένον αἰγυπτιακὸν 375. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25.28.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ Ἰωάν. Κούβελο, ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ὑπαστυνόμον τοῦ Β' τμήματος ὅτι ὁ ὑπρέτης του Γεώρ. Μουσοῦρος ἀφῆρσε χθὲς ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπεζίης τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους τυπογραφείου του δρ. 28. Ὁ ὑπαστυνόμος οὗτος συνέλαβε τὸν κατηγγεληθέντα καὶ κατέσχεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς κλαπείσας δραχμὰς ἀτίνας ἀ-

τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, ἥτο οὗτος πλουσιώτατος. Εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων καὶ συνεκένωσε πολυτελέστατα τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἡλυσίων μέγαρόν του.

— "ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, τύπτων τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει νέας τινὸς ἰδέας.

Ἐγενε κατ' ὡχρος καὶ ἔτρεμε νευρικῶς.

— Λοιπὸν, κ. Κάρολε Σεβρὺ; ῥώωτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Οἱ λόγοι σας μὲ διεφώτισαν, κύριε. Καταλαμβάνω τέλος διατὶ τὰ γράμμά μου καὶ τὰ τῆς συζύγου μου ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ κυρία Σαμαράνδ ἐγένε θυμα μαύρης τινὸς δυσφημίας.

— Κύριε Σεβρὺ, σκέπτομαι ὅπως σεῖς.

— Θὰ πληροφρηθῶ, κύριε, θὰ πληροφρηθῶ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

Ἡ συνέντευξις παρστάθη ἀκόμη ὀλίγον καὶ συνεφωνήθη μεταξὺ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τοῦ τραπεζίτου, ἵνα τὸ κεφάλαιον μὲν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς τραπεζίης, μετέχον πασῶν τῶν οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων, μέχρις οὗ ζητηθῇ ἀμέσως ὑπὸ τῆς κυρίας Σαμαράνδ.

— Ἀλλως, κ. Σεβρὺ, προσέθεσεν ὁ κ. Βάν "Ὅσεν, δὲν θὰ ἐγχειρίσω τὸ ποσὸν νύξημένον διὰ τῶν κερδῶν ἢ εἰς τὰς ἰδίας σας χεῖρας, διότι ὀριστικῶς, κ. Σεβρὺ, ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ δὲν γνωρίζω ἄλλον ἢ ὑμᾶς.

πέδωκεν εἰς τὸν κύριον.

— Κατεσχέθησαν σήμερον καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Γ' τμήματος καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Εὐαγγέλη, μεγάλη ποσότης ὀπωρῶν βεβλαμμένων τῶν ὀπωροπωλῶν Γ. Χριστοδούλου καὶ Ἀντ. Μουρίκα καὶ σαρδέλαι καὶ κολιοὶ βεβλαμμένοι τῶν παντοπωλῶν Εὐστ. Παπασωτηρίου καὶ Ἀγγ. Ἀθανασοπούλου.

— Προσεβλήθη χθὲς κατὰ τὴν θέσιν Βάρην τοῦ Πειραιῶς ἐξ εὐλογίας ὁ Γ. Κανελλόπουλος ἐτῶν 10, ἀνεμβολίαστος καὶ περιορίσθη διὰ φύλακος.

ΠΗΛΟΣ

7 ἐτῶν πρώτου ἀναστήματος, ὑγιής, ὠραίος πωλεῖται δι' ἅμαξαν εἰς συμφέρουσαν τιμήν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ

τὴν ὥραν αὐτὴν πρὸ τῆς Κηφισοῦς ἐσοχὴν, μπορείτε νὰ εὑρητε ὅλας τὰς θερινὰς ἀναπαύσεις σας, εἰς τὸ νεόκτιστον ὠραῖον, φωτεινόν, μεγαλοπρεπὲς, ἀνοιχτόκαρδο

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΑΡΟΥΣΙ

διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου καὶ εὐδιαθέτου νὰ γίνηται θυσία διὰ τοὺς πελάτας του κ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Α. ΧΑΙΜΑΝΤΑ

Δωμάτια δι' ὕπνον ἐξοχικώτατα.—**Ἐπιπλα κατακαίνουργα.**—**Φαγητὰ τῆς στιγμῆς.**—**Κοτόπουλα καὶ παπάκια τῆς ὥρας.**—**Ρετινάτο σαμπάνια.**—**Μπίρα μποτελίαις.**—**Νερὸ ἀθάνατο.**

— Μεταβαίνετε κατ' εὐθείαν εἰς Γαλλίαν, κ. Κάρολε Σεβρὺ;

— Οὐχί, κύριε, κατ' εὐθείαν μέλλω κατὰ πρῶτον νὰ μεταβῶ εἰς Λονδίνον καὶ μετὰ ὅτε ἡ δέκα ἡμέρας σκοπῶ νὰ εὐρεθῶ εἰς Παρισίους.

— Δὲν θὰ βραδύνητε νὰ μᾶς διαβιβάσητε εἰδήσεις.

— Ἀμα ὡς μάθω τι βέβαιον περὶ τῆς κ. μαρκησίας, θὰ σπεύσω νὰ σας γράψω.

Οἱ δύο ἄνδρες οὐδὲν εἶχον ἄλλο νὰ προσθέσωσιν, ὁ δὲ κ. Βάν "Ὅσεν ὠδήγησε τὸν Κάρολον Σεβρὺ μέχρι τῆς κιγκλίδος τοῦ μεγάρου του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἐν Λονδίνῳ, ἐνθα δύο μόνον διέμειναν ἡμέρας, τὸν ἀναγκαιῶντα χρόνον, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν πόλιν καὶ τοποθετήσωσι τὴν μικρὰν αὐτῶν περιουσίαν παρὰ τινι τραπεζίτῃ τῆς Ἰνδικῆς Ἑταιρίας, τὸν ὅποιον ὁ Κάρολος Σεβρὺ εἶχε γνωρίσει ἐν Καλκούττᾳ καὶ μεθ' οὗ εἶχε συνδέσει φιλικὰς σχέσεις.

Ἐπιβάντες τοῦ ἀτμοπλοίου διεπέρασαν τὸ στενὸν τῆς Μάγχης καὶ ἐφθασαν τέλος εἰς Παρισίους, ὅπου κατέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Χάβρης.